

schaakspel tussen gemeentebestuur en ondernemers, die vonden dat het oude cavalje, waarin Van der Mandele door de vloer was gezakt, nodig vervangen moest worden. Na een kwart eeuw van delibereren was het zover. In het najaar van 1925 belastte Goudriaan zich met het voorzitterschap van een kleine commissie, gevormd uit een groot Rotterdams Comité, dat de stichting van een waardig beursgebouw voorstond. Hij bracht het voor elkaar! Pieter Penn's initiatief vond in hem jarenlang een uitvoerende voorzitter van de Raad van Beheer van de Koopmansbeurs¹⁴).

Hoe lang blijft men jong? Met andere woorden: hoever reiken de grenzen, die men aan het contereitsel van een jongeman mag stellen? Valt de vermelding van het hem in 1930 verleende Ridderkruis in de Orde van de Nederlandse Leeuw er nog onder? En de vele commissariaten: de Rotterdamsche Droogdok Maatschappij; de Nederlandsche Bank; de Rotterdamsche Bank-Vereeniging (Robaver); de Graan-Elevator Maatschappij; de Telegraafmaatschappij Radio Holland; de N.V. Spoorrijzer te Delft, om maar een greep te doen in de vele onderwerpen, welke zijn diepgaande belangstelling hadden? Vanzelfsprekend neen!

Natuurlijk behoort binnen het bestek van dit verhaal evenmin hoe het verder ging, na wereldoorlog II – geschiedenis welke Goudriaan senior, die op 6 juli 1945 overleed, niet meer mee-maakte, maar die neef Willy en zoon Albert mede bepaalden. Zoals het Kustvaart- en Tankerbedrijf, de deelneming in het Rotterdamsch Rijnvaartbedrijf, de Holland-Inter-Amerika Lijn, waarin de Holland-Amerika Lijn aanvankelijk participeerde.

De jongeman, als zestienjarige bakkersknecht in 1887 naar Rotterdam gekomen met de deegrol in zijn ransel, heeft een concern opgebouwd, waarin honderden werk vonden. Thans nog werk vinden, ook al heeft de schaalvergroting van ons Nederlandse bedrijfsleven oude zelfstandigheid in nieuwe afhankelijkheid van groot verband gewijzigd. Maar nog steeds waait op de wereldzeeën de vlag met de ster van Nigoco. Altijd nog wappert Goudriaans vaandel! Bouman heeft in zijn 'Behouden Vaart' deze regels geschreven: 'Geschiedschrijving houdt altijd een element van willekeur in. Men doet een keus uit talrijke feiten...' ¹⁵). Zo'n keuze hebben wij ook gedaan, waarbij ons de schildering van oorsprong - immers de kiel van een schip op de helling - de liefste was. De stad Rotterdam is eindeloos